
Ковзнувши рукою по темно-коричневій лакованій поверхні столу, Гладкий Барселона підхопив маленькі сіро-жовті кубики з майже стертими гранями.

Зелений Фірштейн вийняв із коробки кістяні кружальця вітрів і розклав ієрогліфами вниз. На зворотному боці кожного кружальця червоним фломастером були виведені великі: E, S, W, N.

Вони грали давно, та до ієрогліфів так і не звикли.

Східний вітер — Гладкий Барселона — кинув кості: шість.

— Вітер Розриву — Західний, — полічивши, оголосив він і поклав кості перед Зеленим Фірштейном.

Кинув Зелений Фірштейн.

— Шість. А в тебе скільки було? — перепитав він у Гладкого Барселони.

— Теж шість.

— Отже, дванадцять.

Зелений Фірштейн відрахував шість каменів від правого краю Стіни і зробив у ній Розрив. Вільні камені лягли на свої місця.

— Починаємо з шісток, ви помітили? — запитав спостережливий Старий Качалов.

— Це поки що,— заспокоїла його Сонечка.— А ось і офіціантка. І знову новенька.

— Вони тут часто міняються,— погодився Гладкий Барселона. Він переплів пальці рук біля підборіддя й повернув голову до офіціантки.— Нам чотири світлих пива, тарілку фісташок і попільничку. Як завжди.

Офіціантка покліпала, розглядаючи викладену на столі Стіну, тоді швидко кивнула і зникла. Зелений Фірштейн почав роздавати камені.

Маджонг потрапив до них давно — років п'ятнадцять тому,— і вже ніхто не міг сказати напевно, звідкіля він узявся. Сонечка невиразно пригадувала, що обклеєну потертою зеленкуватою тканиною картонну коробку з ручкою і двома кістяними застібками вона купила на Сінному ринку, коли там ще можна було щось купити. Камені були брудними, тобто масними, і Сонечка запевняла всіх, що навіть випрала їх порошком «Лотос» у своїй старій посудомийній машині. Власне, тільки це вона й могла зробити з бамбуковими каменями, на яких червоною, синьою та зеленою фарбами були нанесені незрозумілі їй малюнки. У маджонг вона тоді не грала, правил не знала, і вже за рік сама не могла б сказати, як потрапила запилена коробка з випраними каменями на верхню полицю в коридорі.

Зелений Фірштейн мав свою версію. Суплячи брови і заводячи вгору очі, ніби намагаючись зазирнути в минуле, він запевняв, що коробку разом із золотою обручкою, колекцією європейських монет ХІХ століття та борговою розпискою приватного підприємця Ма Цзян Чена (свідectво про реєстрацію УХ-98765, видане Печерською районною в місті Києві адміністрацією) на 800 доларів США приволок йому молодий київський фінансовий геній Ерік Троцький десь за тиждень до того, як його зарізали на вулиці Грінченка, біля ресторану «Лестница». Ерікове прізвище Зелений Фірштейн забув, а може, й не знав ніколи, бо Еріка з шостого класу середньої школи за схильність до надмірної балаканини не по темі всі звали Троцьким. Якщо чесно, то прізвисько Троцький з тієї самої причини непогано підійшло б і Зеленому Фірштейну. Він казав, що Ерік позичив у нього на три місяці тисячу доларів під десять відсотків щомісячно, та повернути не зміг і натомість віддав усе перелічене вище. Може, так воно й було, а може, Зелений Фірштейн, як завжди, збрехав. Звідки, як поміркувати, в дев'яносто першому році у Фірштейна могла взятися тисяча доларів? У нього й зараз, коли доларів у Києві — хоч вітрини обклеюй, тієї тисячі немає, а тоді йому й поготів узяти її не було де. Точно, збрехав.

Гладкий Барселона, навпаки, нічого не вигадував, і якщо заходила мова про історію їхнього маджонгу, розповідав чесно, що коробка серед білого дня просто впала йому на голову. Однак

убила не його, а його бабусю. І хоч це було не зовсім правдою, з ним ніхто не сперечався.

Колись усі вони жили в одній комуналці — великій світлій квартирі з вікнами на південь і на схід. У кожного була своя кімната, а кухня, нужник з ванною, передпокій і недовгий, але звивистий коридор із нерівною підлогою та незчисленими полицями по стінах були спільними. Якраз із однієї з верхніх полиць просто в центрі коридору маджонг і повалився на голову Гладкому Барселоні, коли той намагався дістати плетений кошик зі старими ганчірками, дверними ручками, гачками та віконними шпінгалетами. Повалився не тільки маджонг, а й плетений кошик і дві скляні банки, і сам Барселона не встояв на клишоногій драбині, добре хоч стояв не високо. На гуркіт, що пролунав, коли все це посипалося на дощану підлогу коридору, а потім бризнуло скалками в різні боки, повискакували зі своїх кімнат усі, хто був удома. Навіть Барселонина бабця. Її, крім самого Гладкого Барселони, ніхто не бачив років десять і живою більше ніколи не побачив, бо наступного дня вона померла. Навряд чи на неї так подівав вигляд онука, який сидів із маджонгом у руках на підлозі коридору і завзято матюкався. Просто бабці настав час помирати. А всім їм невдовзі настав час продати квартиру з вікнами на південь і схід і отримати за неї добрі гроші. На ці добрі гроші вони купили задрипані двокімнатні помешкання на Троєщині, Воскресенці, Теремках і Борщагівці й роз'їхалися, щоб жити новим і світлим життям з вікнами на різні сторони світу.